

ХЕРБЕРТ ФРАНКЕ

ПАРАЗИТ ПО НЕВОЛЯ

Превод от немски: Маргарита Златарова, 1985

chitanka.info

Рут отново наруши забраната на жителите на Сириус. Тя късаше растения. Рут не само че отскубна с корен храста, на който имаше цветчета като чадърчета с очички, но го отнесе в къщи.

И не само отнесе вкъщи този чуден храст, но го постави във ваза в стаята си. В същата стая легна да спи.

Когато Кумулус се съвзе — а той винаги изпадаше в шок от страх, — започнаха болките. Те идваха от мястото, където бяха изчезнали корените-ръце. Долната половина на тялото му беше наkisната във вода, напълнила търбуха на някакво непознато същество. С жълтите си очички-чадърчета Кумулус жадно ловеше червенооранжевите лъчи. Но с вода и лъчи не можеш да се заситиш. Трябваше по-бързо да намери хранителна почва! Пепелна или пепелно-землена.

Само тя можеше да му помогне и да излекува раните му.

Като се захващаше с камшичетата си за стените на търбуха, Кумулус се прехвърли през острия ръб и започна издирванията си. Беше развълнуван. Наоколо бе чужда пустиня. Корените-ръце на Кумулус се извиваха на всички страни, търсеха храна, но навсякъде се натъкваша на нещо студено и твърдо вместо на обичайната податлива почва с магнезиев карбонат. Кумулус се плашеше, не усещаше нито капка животелна топлина. Но защо? Нали топлината винаги прониква от дълбините на почвата?

Стъбловидното тяло на Кумулус, полюшвайки златистите си чадърчета, бавно се клатушкаше по твърдия под. Изведнъж спря, привлечен от някакво шумолене. Очите му реагираха на нещо привлекателно, което идваше от странно изтегнат предмет. Натам! Вертикалното препятствие не спря Кумулус. Събрал всички сили, той с невероятна мъка се закатери нагоре и като достигна целта, изведнъж разбра, че ненапразно се беше трудил. Това беше нещо топло и меко. Щом пусна корените си в него, той веднага почувствува желаниа вкус. Калциеви соли! По листата и стеблата му се разливаше ситост, а с нея преляха и силите. Раните прераснаха в нови корени, и те веднага бавно и внимателно потъваха в топлата дълбина. Малко го безпокоеше необичайната обстановка, но по-добре е да си сит, отколкото да изнемогваш от болка, да висиш и да се плакнеш във водата или да пълзиш по безжизнена пустиня.

Рут спеше лошо. Страшни сънища я измъчваха, стягаха душата ѝ. Събуждайки се, Рут почувствува на рамото си нещо странно и чуждо — мека, неприятна бучка. Още полусънено, момичето се опита да освободи рамото си. Но не беше толкова просто да се откъсне буцата. Тя се държеше здраво, сякаш беше залепена, и колкото по-рязко дърпаше Рут, толкова повече я болеше ръката. Болката окончателно прогони съня ѝ.

Момичето отвори очи и замръзна в недоумение и страх: същото това растение, което тя беше откъснала и сложила във вода, сега беше цъфнало на лявото ѝ рамо. Рут извика, понечи да стане, но не успя. Лявата ѝ ръка сякаш беше парализирана. За да я вдигне, ѝ бяха нужни чудовищни усилия. А по цялото ѝ тяло се разливаше парализираща умора. Рут се захлупи на възглавницата и неудържимо се разрева.

В това състояние, отчаяна и обляна в сълзи, я завари Джени, която беше дошла да разбере защо Рут не е слязла на закуска. Джени се ужаси, но незабавно се притече на помощ на приятелката си. Тя хвана с две ръце преплетените листа и ги задържа с все сила. Рут закрещя: пронизваща болка се впи в сърцето ѝ.

Джени извика лекар.

Доктор Форд беше хирург. При най-малката възможност за изцеление по хирургически път, той с въодушевление пускаше в ход скалпела.

— Незабавна операция! Няма какво да се умува.

Но като направи снимка, докторът здраво се замисли:

— Корените са стигнали до аортата. Много е късно за операция. Тук медицината е безсилна.

— Може би местните жители знаят как да се помогне на Рут — изрази плаха надежда Джени.

Техният хазяин, стар козообразен човечец, видя растението върху рамото на Рут. В очите му се мярна сърдита сянка.

— Сам ли дойде тук?

Хората в недоумение се втренчиха в хазяина. С тънка плетена мрежичка той загърна листата и стеблата на съществото, израснало върху рамото на Рут. Хазяинът му заговори ласкаво и тихо.

— Твоето място не е тук. Как си попаднал в стаята? Това са хора и те нищо лошо няма да ти сторят. Излизай оттам. Там на двора има мека и топла почва. Хайде, аз ще те отнеса там.

С леки докосвания хазяинът изведе Кумулус от неподвижното му състояние. Тръпка пробягна по повърхността на листата. Поклащайки се, жълтите чадърчета се извиха. От рамото на момичето се показва един корен, след него друг, трети. Корените се свиваха и разпущаха, сякаш се мъчеха да си намерят опора и като не я намираха, се завиваха на колелца.

Хазяинът свали Кумулус от рамото на Рут и внимателно го отнесе в градината към овалната площадка, плътно покрита с чадърчета и бисерножълти топчета. Той намести Кумулус на свободното място и започна да го наблюдава как се протяга от удоволствие, докато корените му потъваха в почвата.

„Сега всичко е наред“ — помисли си козообразният човечец и погледна гостите си, които стояха пред къщата. В погледа му не бе останала и следа от предишното дружелюбие.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 52/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.